

erit entia"

...și spune despre concertul
...stăline pe scena Operei
...decembrie?
...pe care noi îi oferim de
...persoanelor care iubesc
...ntre familia Filip-Mihăilescu,
...y de bucurie: sărbătorirea a
...pie.
...ce acest sfîrșit de mileniu?
...Cimpina, unde avem o casă
...de acest interviu pentru a ie
...sc să li se îndeplinească
...să reușească să se bucure
...ant de Dumnezeu, indiferent
...c. De asemenea, le doresc
...n anul care vine să fie o
...ciun.

de Grăciun de la
...lii mai în vîrstă
...pul spectacolului

**În 1983
s-a încercat**

AS LUI C

Un clujean în vîrstă de 77 de ani a făcut parte din grupul care a plănuit atentatul din 1983 împotriva lui Ceaușescu, scrie săptămînalul Clujeanul în ediția sa de ieri, citat de Mediafax. În "Epoca de aur" s-au consemnat puține încercări de lichidare a dictatorului. Ca și în încercările de protecție a lui Ceaușescu erau foarte stricte. O tentativă de asasinat a avut loc, totuși, la sfîrșitul anului 1983. Nucleul acțiunii l-a constituit un grup de profesori universitari din București, legați, într-un fel sau altul, de Cluj: Tudor Bugnariu, primul primar al Clujului după 23 august 1944, fost decan al Facultății de Filosofie din Cluj, apoi prorector și adjuncț al ministrului învățămîntului; Mircea Stoica, șeful catedrei de Drept de la Academia de Științe Economice București, care predase și la Cluj, fost șef al actualului premier, Adrian Năstase (Stoica a murit în urma unei căderi de la etaj, consemnată oficial ca sinucidere); Simion Pop, fost decan la Facultatea de Drept din Cluj. Lor li s-a alăturat clujeanul Raul Volcinschi.

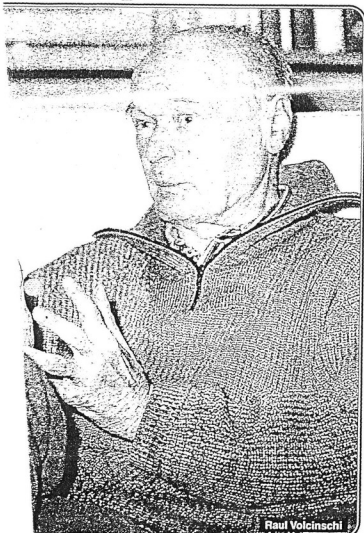
L-ar împușca

Întîlnirea care a făcut ca lucrurile să se pună în mișcare s-a petrecut în 1981. "Într-o zi, eram în Parcul Romanescu din Craiova și m-am pus pe o bancă să citesc ziarul. Lîngă mine s-a așezat un tînr de vreo 25-26 de ani. Era Viorel Roventu. Mi-a spus că e sofer, originar din Stănești-Giurgiu, și că lucrează pe șantierul de la Isalnita. Părea dezgheatat la minte și informat. Am vorbit despre mai multe lucruri. Din vorbă în vorbă, mi-a zis că l-ar împușca pe Ceaușescu. În primă fază, m-a pus pe gînduri. Am bănuț că l-a trimis Securitatea. Era vara lui '81 și aveam domiciliu forțat la Craiova. Abia așteptau să mă înhate cu ceva. Dar omul mi-a spus că e foarte nemulțumit de regim și de comuniști, că l-ar plăcea să aibă o casă, o familie, etc."

Foto: Mihail Stănescu / MEDIAFAX, FOTO

Dup
aber
tr-o
cat
acas

SINAREA AUSESCU

Raul Volcinski

le un baraj al Militei, le-am învânat pe jos, cu armele în-
im despărțit. Roventu a ple-
eu singur. Eu am ajuns
avut aceiași năme. Nicolae

jumătate în celele de maximă securitate,
Roventu a părăsit Penitenciarul Aiud. O dată cu
glia 48 de ani, a ieșit și Nicolae Stanciu. El se
alia la Spitalul Penitenciar Jilava pentru că

Doi soți Brașov 75 de ani

*Într-un sat situat la circa 40 de kilometri de municipiul Brașov trăiesc doi soți care au 75 de ani de căsnicie și, în por-
virseii înaintate, amândoi au o
litate de invidiat, informează
săptămânalul Brașoveanul, cita
Mediafax.*

Plin de viață

Soții Nicolae și Ana Purecel au făcut nunta în Anul trecut au împlinit 75 de ani de căsnicie. N. Purecel s-a născut la 9 iunie, în ultimul an al se-
XIX. La 101 ani împliniți, el este optimist și plin de "Dacă mă ajută bunul Dumnezeu și apuc Anul Nc
spune că am trăit în trei secole", spune Nicolae.
grija chiar și acum de vacă și de găinile din
Vederea îi e la fel de ageră ca în tinerețe, încît r
nevoie de ochelari ca să citească ziarul. În schimb
slăbit puțin auzul. Ana Purecel are 94 de ani.

Nicolae este al treilea copil al familiei Purecel
singurul băiat la casa părintească. Copilăria și-a
cut-o în satul natal, unde tatăl i-a dat la o școală
"apropiere". Cei șase kilometri pe care îi parcurge
fiecare zi pe jos și-i mai aminteste și acum. Pen-
zona se afla sub administrația Imperiului Austro-U
la școală a învățat limba maghiară. Deși îi plăce
înveța, vremurile erau grele și părinții au fost nevoi
scotă de la școală în clasa a șasea. Trebuia să
grijă de gospodărie. Când a început primul război
dial, nu avea încă vârsta de încorporare. De scăpat
scăpat însă, pentru că în ziua în care a împlinit 18 a
primit ordin de chemare.

Nicolae Purecel își amintește că la încorporare
armata imperială se temea să nu fie trimis să lu-
împotriva României, care era
inamic al Austro-Ungariei. "Am
fost trimis pe frontul de Vest, în
Italia. Au fost lupte grele. Prin-
toamna lui 1917, plutonul nos-
tru a fost părăsit de restul
armatei.

Nu ne-a dat nimeni de veste.
Ne-am trezit singuri, fără
ajutor. Italienii ne-au luat ca din
oală și ne-au făcut prizonieri.
Ne-au obligat să lucram pen-
tru ei. Ca să câștigăm de la ei

**...peste care, de Drept, de la
Academia de Științe Economice
București, care predase și la Cluj,
fost șef al actualului premier, Adri-
an Năstase (Stoica a murit în urma
unei căderi de la etaj, consemnată
oficial ca sinucidere); Simion Pop,
fost decan la Facultatea de Drept
din Cluj. Lor li s-a alăturat clujeanul
Raul Volcinschi.**

L-ar împușca

Întîlnirea care a făcut ca lucrurile să se pună în mișcare s-a petrecut în 1981. "Într-o zi, eram în Parcul Romanescu din Craiova și m-am pus pe o bancă să citesc ziarul. Lîngă mine s-a așezat un tânăr de vreo 25-26 de ani. Era Viorel Roventu. Mi-a spus că e șofer, originar din Stănești-Giurgiu, și că lucrează pe șantierul de la Ișalnița. Părea dezghețat la minte și informat. Am vorbit despre mai multe lucruri. Din vorbă în vorbă, mi-a zis că l-ar împușca pe Ceaușescu. În primă fază, m-a pus pe gînduri. Am bănuț că l-a trimis Securitatea. Era vara lui '81 și aveam domiciliu forțat la Craiova. Abia așteptau să mă încheie cu ceva. Dar omul mi-a spus că e foarte nemulțumit de regim și de comunisti, că i-ar plăcea să aibă o casă, o familie, dar că, în condițiile astea, se gîndește să fugă în străinătate. Părea decis atunci cînd spunea că l-ar împușca, fără nici un regret, pe Ceaușescu. L-am verificat discret la locul de muncă. M-am convins că era un om serios, foarte informat de cîteva ori cu el. Apoi am luat legătura cu profesorul Tudor Bugnariu la București, să văd dacă l-am interesează acțiunea de lichidare a lui Ceaușescu, despre care îmi povestise. Îl mai interesa", povestește Raul Volcinschi.

Pe Bugnariu, clujeanul îl cunoscuse tot în 1981. "M-am întîlnit cu Bugnariu prima dată la sosea, în București. El, Stoica și Pop considerau că suprimarea lui Ceaușescu este singura salvare. Eu am reținut ideea, dar, după ce ne-am întîlnit de cîteva ori, am început să bănuiesc că am legături cu rușii. Cu toate astea, după ce l-am cunoscut pe Roventu, i-am contactat din nou. Tânărul șofer corespundea, făcuse armata la tîncuri și era un om hotărît. El a mai găsit doi prieteni, tot șoferi, Petre Năstase și Nicolae Stanciu. Eu nu m-am întîlnit cu ei din motive de conspirativitate. Pentru Roventu, am fost și am rămas "nea Radu", numele fictiv sub care mă știu", rememorează Volcinschi.

Arme furate

Timp de doi ani, acțiunea s-a desfășurat doar prin întîlniri și informări. Ca să poată duce planul la bun sfîrșit, aveau nevoie de arme. În noaptea de 8 spre 9 septembrie 1983, Roventu a trecut la acțiune: a spart un post de miliție mai izolat, din satul Osica de Sus, județul Olt. A furat două pistoale mitralieră AKM cu parabatibil, 500 de cartușe și opt încercătoare. A mai găsit o hartă a comunei, cu niște însemnări pe ea. "Mi-am dat seama că pe hartă erau marcați informatorii. Vreo 50, în o populație de 3.000 de suflete. Vă închipuiți unde ajunsesse Securitatea!", își amintește Volcinschi. Miliția a început să caute armele furate, așa că nu mai era timp de pierdut. Conspiratorii au aflat că, în 17 septembrie 1983, Ceaușescu urma să viziteze CAP-ul din comuna Gostinu, județul Giurgiu. Unul dintre colegii lui Roventu, Nicolae Stanciu, cunoștea zona foarte bine, fiind localnic. Au stabilit repede locul ideal pentru atentat, o curță de 90 de grade, între Braniștea și Gostinu. Drumul fiind în pantă, coloana oficială era obligată să încet-
...într-o zi, eram în Parcul Romanescu din Craiova și m-am pus pe o bancă să citesc ziarul. Lîngă mine s-a așezat un tânăr de vreo 25-26 de ani. Era Viorel Roventu. Mi-a spus că e șofer, originar din Stănești-Giurgiu, și că lucrează pe șantierul de la Ișalnița. Părea dezghețat la minte și informat. Am vorbit despre mai multe lucruri. Din vorbă în vorbă, mi-a zis că l-ar împușca pe Ceaușescu. În primă fază, m-a pus pe gînduri. Am bănuț că l-a trimis Securitatea. Era vara lui '81 și aveam domiciliu forțat la Craiova. Abia așteptau să mă încheie cu ceva. Dar omul mi-a spus că e foarte nemulțumit de regim și de comunisti, că i-ar plăcea să aibă o casă, o familie, dar că, în condițiile astea, se gîndește să fugă în străinătate. Părea decis atunci cînd spunea că l-ar împușca, fără nici un regret, pe Ceaușescu. L-am verificat discret la locul de muncă. M-am convins că era un om serios, foarte informat de cîteva ori cu el. Apoi am luat legătura cu profesorul Tudor Bugnariu la București, să văd dacă l-am interesează acțiunea de lichidare a lui Ceaușescu, despre care îmi povestise. Îl mai interesa", povestește Raul Volcinschi.

După ce am trecut de un baraj al Miliției, le-am abandonat și am continuat pe jos, cu armele într-o sacosă. Apoi ne-am despărțit. Roventu a plecat cu Năstase, iar eu singur. Eu am ajuns acasă, dar ei nu au avut același noroc. Lîngă Făcăienii, aproape de Fetești, niște săteni i-au văzut odihnindu-se lîngă o lizieră. Șeful de post a apărut cu alți săteni și le-a cerut actele, iar Roventu a scos automat pistolul și a spus, în vorbă:

"Am fost pus, pe care Viorel l-a legat cu cătușe și l-a lăsat acolo. Adjunctul a dat alarma. Așa a început urmărirea". Își amintește Nicolae Stanciu, unul dintre cei trei atentatori. Nici norocul lui nu avea să dureze. A fost arestat în 24 septembrie 1983. Miliția fusese alertată de tatăl său, care, neștiind nimic despre atentat, găsise arma ascunsă în casă de fiul său și o preda. Pentru capturarea celorlalți doi, au fost puși în mișcare mii de soldați, și zi noapte. Roventu și Năstase au trecut Dunărea, îndreptându-se spre Delta, apoi s-au întors la Dunăre, cu intenția de a trece în Bulgaria. Au scăpat din trei încercări și asupra lor s-au tras 2.000 de cartușe. Pentru prinderea lor s-a folosit și elicopterul, acțiunea fiind condusă direct de Tudor Postelnicu, care era șeful Securității, și de ministrul de Interne de atunci, generalul Ioan Homoseanu. Pînă la urmă, Roventu și Năstase au fost localizați și prinși în comuna Valul lui Traian din județul Constanța.

Condamnare la moarte

Arestartarea celor trei a pus în gardă grupul de profesori. Înțelegerea fusese că, dacă vor fi prinși, atentatorii să spună că intenționau să spargă o agenție CEC. Făcuseră chiar un jurămint în acest sens. Spre lauda lor, ei au rezistat torturilor din timpul anchetei și nu i-au deconspirat pe bucurăsteni. A urmat, cu repede, procesul. Prin sentința 63, în dosarul 391/1983, Tribunalul Militar Teritorial București l-a condamnat pe Viorel Roventu la moarte. Petre Năstase și Nicolae Stanciu au primit 20 de ani de închisoare pentru furt calificat, 15 lîne și nere-spectarea regulii armelor și munitiei. După un an, pedeapsa lui Roventu a fost comutată la 25 de ani de închisoare. Patru ani mai tîrziu, în 1988, Decretul 11 i-a redus cîinci ani din pedeapsă.

După decembrie 1989, Raul Volcinschi i-a ajutat pe cei trei să depună mai multe plîngeri, în care explicau autorităților că motivul real al încercării fusese încercarea de a elibera România. În 7 mai 1990, Procuratura Generală hotărî suspendarea executării pedepsei pentru Roventu. Dar, la intervenția lui Ceaușescu, a fost

jumătăt
Roventu
afectat
afectat
sufertise
sele elib
nică.

telefonic
Giurgiu. "E
am intrat î
din convin
sau altă
întîmplare
punere în l
închisii, nu
s-a oprit. A
mele", a sp
Clujeanul.

Profesoru
terilor Clujei
Roventu, a
formativ
pe Ioan Ștef
județul Covas
comunisti.
Ioșif Baciu, au
spus să aibă
alte cîteva în
că pe Ceaușe
de la unitate
de mînt de la Bă
Miercurea Ciuc.
undeva lîngă Fă
Baciu, impudic
Gheorghe era m
dientie interet
noapte, exact un
mina pe ei, au p
de ani de pușc
lul, nimic de ei".

Raul Volcinschi
le de boieri mold
cunoscut fiind că
odăile și, mai al
Ștefan cel Mare
Volcinschi, afiliat
a (Ucraina). Un stră
medicul Ion Volc
tatea românească
autorul, în 1850, a
trăia în...

Raul Volcinski

de maximă securitate, genciarul Alud. O dată cu Nicolae Stanciu. El se alina Jilava pentru că scular. Petre Năstase fusese 15 ani de muncă sil-

ntu acasă, în Stănești-16 ani, nu-mi pare rău că june. Cînd faci un lucru ument, și nu pentru bani regreți. Regret ce s-a m în mină ordonantă de toate astea, am rămas e cel care ne-a judecat mai mare durere a vieții în excludivitate pentru

ASOV

eschii a mărturisit repor- în paralel cu grupul tat să organizeze o rasov, el l-a cunoscut armen la o unitate din era foarte pornit pe preună cu un prieten, după din armată. Le-am terminat stagiul. După năst idee de a-lichid- două lăzi de grenade apoi au sustras arma- înfăptuiri de Munte din avut ghinion. Pe Olt, testat peneade, iar trat una în Sfîntu al, legat de niste inci- au nimerit. Într-o a de milițieni. Au pus a și l-au înfundat 20 tel, nu mai știu abso-

o dintr-o veche fami- liu său ascendent diță responsabil cu imara, la curtea lui provine de la moșia judetului Stoloinet apropiat de-a-l său, prezentat comuni- pe la Viena și a fost manual de obste- istoria mediciei

noare de boianii ca sa citească ziarul. În schimb, l-a slăbit puțin auzul. Ana Purecel are 94 de ani.

Nicolae este al treilea copil al familiei Purescel. Era singurul băiat la casa părintească. Copilăria s-a petrecut o în satul natal, unde tatăl l-a dat la o școală din "apropiere". Cel șase kilometri pe care îi parcurgea în fiecare zi pe jos și-l mai amintește și acum. Pentru că zona se afla sub administrația Imperiului Austro-Ungar, la școală a învățat limba maghiară. Deși îi plăcea să învețe, vremurile erau grele și părinții au fost nevoiți să-l scoată de la școală în clasa a șasea. Trebuia să aibă grija de gospodărie. Cînd a început primul război mondial, nu avea încă vârsta de incorporare. De scăpat nu a scăpat însă, pentru că în ziua în care a împlinit 18 ani a primit ordin de chemare.

Nicolae Purescel își amintește că la incorporarea în armata imperialistă se temea să nu fie trimis să lupte împotriva României, care era inamic al Austro-Ungariei. "Am fost trimis pe frontul de Vest, în Italia. Au fost lupte grele. Prin toamna lui 1917, plutonul nostru a fost părăsit de restul armatei.

Nu ne-a dat nimeni de veste. Ne-am trezit singuri, fără ajutor. Italianii ne-au luat ca din oală și ne-au făcut prizonieri. Ne-au obligat să purtăm peritru ei. Ca să scăpăm cu viață, am acceptat să fim «voluntari». Asta a durat pînă prin primăvara lui 1918, cînd au venit ofițerii români și ne-au lăsat, cați intr-un vapor spre casă», povestește bătrînul.

Caporalul Purescel

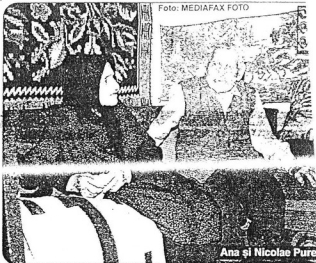
Ajuns acasă, caporalul Purescel a avut șapte zile de permisie, după care a fost trimis din nou pe front. De această dată, lupta pentru Armata Română. "Am luptat la Tisa, apoi la Arad și la Oradea, pentru a elibera hotarele vitoarei României Mari. Au fost lupte sîngeroase, din care am scăpat neatinți, însă mulți camarazi au murit lîngă mine. Vreo cîtiva erau chiar de la mine din sat", își amintește bătrînul, după 80 de ani.

Întors de pe front, tînărul Purescel și-a reluat viața obișnuită, la casa părintească. La puțin timp, Armata Română l-a chemat din nou la ordin. Trebuia să-și satisfacă stagiul militar. Timp de trei ani, el a stat la o unitate de jandarmi, pentru instrucție. După ce a fost lăsat la vatră, nu a stat prea mult pe gînduri. A pus ochii pe o mîndră din sat, care locuia chiar în vecini și lua apă de la aceeași fîntînă. Mîndra era Ana. Care își amintește: "Cînd ieșeam după apă ne uitam unul după altul. Ne plăceau. El era un băiat bine, sănătos. La o sezoătoare din sat ne-am vorbit și am început să ne fim dragi". În 1924, Nicolae și Ana s-au căsătorit. Vremurile erau destul de îmbelsugate și s-au făcut o casă, aproape de cea părintească. Bătrînul Purescel are și acum nostalgia acelor vremuri: "Eram foarte harnici. Am crescut oi, vaci, porci.

În tot acest timp, Ana a rămas acasă, să gospodărească. Ea își amintește că era foarte năstătură tot timpul cînt era plecat. De multă vreme și nu auzeam nimic de la el, acolo unde au fost duși era mîcel și că nu peste ei", spune Ana. Ruși au ajuns pînă la sat la Ana, în 1944. "Cînd au trecut prin groaznic. Erau urîți, nespălați și furau tot ce cale. Mai bine era cu nemții, pentru că ei respectuși", alină bătrîna.

Perioada regimului comunist instaurat după fost cea mai cîmplită din viața soților Purescel. Război era viață bună. Erau două partide - 1 liberali, erau oameni deștepti. Pe comunisti... Cînd au venit ei, m-era frică să ieși din casă, : Stat. Mi-era frică să stau de vorbă cu oricî Nicolae.

Foto: MEDIAFAX FOTO

Ana și Nicolae Purescel

Cînd a început colectivizarea, autoritățile au tre măsuri radicale, confiscînd pămînturile tuturor. Păi familiei Purescel a scăpat însă de includerea în "Munceam la fel de mult ca înainte, dar nu ne ale cu mai nimic. Trebuia să dăm aproape totu c pămîntul nostru la contract, la stat", își aminte nădrul Purescel.

Nici Ana, nici Nicolae Purescel nu pot spune cu itate care este secretul vîrstei lor, în afară de "Vol Dumnezeu". Ana a mărturisit, însă, că Nicolae renunță niciodată la păhărelul de lîucă dinainte de r "Si acum e neastîmpărat și mi-am bea cîte un păhărel mai băut și împreună un vin sau un pahar de tăr ocazii, dar niciodată cînt să ne nîdice de pe jos", ș femeia. Mai mult decît atît, "nea Nitică" spune că lăsat și de fumat. "Pînă am fost în Rusia, în al d război mondial, fumam foarte mult. Cîte două pac pe zi. Pentru că nu-mi plăcea să cerșesc tot timpul t de la camarazi, m-am lăsat de fumat în rest. Am sînătos și am muncit mult. Nu am fost leneș niciodă povestește Nicolae.

**DRUMURILE AU FOST TERIBILE ...
NE REVEDEM ACOLO, DIN NOU,
MAINE.**

VOLVO
for life

